4711 టూస్కా
(ఆమె చెప్పినట్లుగా)

శనివారం కోర్టుండదు గనుక మూడు గంటల మేటనీ చూచి, అల్లా బీచికి వెళ్ళి ఎనిమిదింటికి యింటికి రావడం వారికి మామూలు. అట్లాంటిది ఆ దినం ఆరింటికే వొచ్చి తలుపుతట్టారు. ఇంత చప్పునే వొచ్చారేమిటా అనుకుంటూ తలుపు తీశా.

"ఇవాళ మీ రావణాసురుడు కనిపించాడు" అంటూ ఎందుకో నవ్వుకుంటూ కుర్చీలో కూర్చున్నారు. నాకర్థంకాలేదు. ఫ్లాస్క్‌లో కాఫీ కప్పులో పోసి చేతికిచ్చి ప్రశ్నార్థకంగా వారికేసి చూశాను.

"....?"

"అతనే" మీ రావణాసురుడు పద్మరాజు అన్నారాయన. నాకు చాలాభాగం అర్థమైంది. కాని తెలీనట్టే.

"ఎవరండి?" అన్నాను.

"మీ చిన్నప్పటి పద్మరాజు."

నాకు పూర్తిగా తెలిసింది.

"నిజంగా? ఎక్కడండి?" కల్తిలేని కుతూహలాన్ని కనుబొమ్మలలో ప్రకటించా. ఆయన "మీ పద్మరాజు" అన్నందుకు నాకు కోపము రాలేదు. "మీ వాడు", 'మీ వూరు', మీ తాలూకు –" అంటూండడం ఆయనికి బాగా అలవాటు. మనస్సులో ఏదో పెట్టుకొని అనడంకాదు. నాకుచూపే ఆంతరంగికగౌరవాలలో అలా అనడం వొకటి.

'సినిమాలో కనిపించాడు.' సగం ఆటలో దీపాలేశారు. అప్పుడు నా పక్కనే కూర్చున్నాడు. కప్పు బల్లమీద పెట్టారు.

'ఆయనే పద్మరాజని మీకెట్లా తెలుసు? ఇదివరకు చూళ్ళేదుగా.'

'చెప్పనీ. మీదేవూరన్నాను. నీ వూరి పేరే చెప్పాడు. తన పేరే చెప్పాడు. సుందరం ఇక్కడే ఉందన్నా. 'అహ, అల్లాగా' అన్నాడు.

'ఐతే యింకా జ్ఞాపకం ఉన్నానన్నమాట.'

'మిమ్మల్ని గురించి చాలాసార్లు చెబుతూ ఉండేది సుందరం అన్నాను. విని ఊరుకున్నాడు.'

'ఇప్పుడేం చేస్తున్నాట్ట?' అన్నాను. ఏదో అనాలి గనక. ఎమ్.ఏ. పూర్తి చేశాట్ట.'

'అబ్బా. పెద్ద చదువే వొచ్చిందే. చిన్నప్పుడు చదువురాదనుకునే దాన్ని. వెర్రిబాగులాడిలా కనిపించేవాడు.

'అవును' సూటూగీటూ వెయ్యకపోతే శుద్ధ అమాయకుడులాగే ఉండును' తువ్వాలు పైన వేసుకుని, 'బీచి' కని బయలుదేరారు.

'ఉద్యోగం మాట చెప్పాడా?' అని మెట్లమీది కొచ్చి అడిగాను.'

'అబ్బే లేదు. ఏదీ, ఇంతలో దీపాలార్పేశారు. ఆట ముగిసి దీపాలేసిం తర్వాత చూస్తినిగదా, అక్కడ లేనేలేడు. ఎప్పుడెళ్ళిపోయాడో!'

పద్మరాజుని గురించిన ఈ చివ్వరివిషయం ఆ రాత్రి నన్ను నిద్రపోనిచ్చింది కాదు. అతన్ని తల్చుకోనిరోజులున్నాయనడం నన్ను నేను మోసం చేసుకోడంలో చేరుతుంది. అతన్ని గురించిన ఆలోచనలు నాకు భయం, ఆశ్చర్యం, సంతోషం గలగజేస్తాయి. ఈ మూడింటిలో ఆశ్చర్యం ఎక్కువ. అతన్ని బాగా జ్ఞాపకానికి తెచ్చుకున్న తరువాత నాలో ఎల్లాంటి మార్పు కలిగిందీ తెలుసుకోడానికి చాలాసార్లు అద్దంలో కూడా నా ముఖం చూసుకునేదాన్ని.

మావారు చెప్పిన విషయాలని బట్టి అతను నన్ను మరచిపొయ్యే ఉంటాడని స్థిరపడింది. సినిమా అవకుండానే ఎక్కడ మాట్లాడాల్సి వొస్తుందో అని వెళ్ళిపోయిన అతని ప్రవర్తన నాకు కోపం కూడా కలగజేసింది. ఎందుకంటే, అతన్ని గురించి ఎవరేమనుకున్నా ఎవళ్ళకీ అతనిమీద కోపం రావడం అసంభవం. అతనట్లాంటివాడు. నాకే కోపం రావడాన్ని బట్టి ఆ సినిమాలో మనిషి నిజంగా పద్మరాజు కాడేమోననిపించింది. కాని మా వారు ఇట్లాంటి విషయాల్లో ఎన్నడూ పొరబాటు పడరు.

* * *

అవన్నీ పదహారు సంవత్సరాలనాటి సంగతులు. పద్మరాజు తండ్రి, మా నాన్నా ఒకే ఊళ్ళో మూడు సంవత్సరాలు ఉద్యోగం చేశారు. వాళ్ళ ఇల్లూ మా ఇంటి పక్కనే. నాకూ అతనికి మొదట్లో ఎల్లా స్నేహం కలిసిందో నాకు జ్ఞాపకం లేదు. ఒకరోజున అతను ఎగరేసిన గాలిపటం మా దొడ్లో చెట్లమీద యిరుక్కుంది. మా దొడ్లో కొచ్చి చెట్టెక్కుతుంటే నేను 'ఎవరది?' అన్నాను. 'గాలిపటం' అన్నాడు. అతను స్నానం చెయ్యగానే, క్రాపింగు దువ్వుకోకుండా వుంటే చాలా ఆకర్షణీయంగా వుండేవాడు. బుగ్గలు, సిల్కు బట్టలా మెత్తగా, వెలుగుతో మెరిసిపొయ్యేవి. తీర్చిన ఆ ముఖంలో యే ఒక్క స్థలాన్నీ చూడనీకుండా, చిన్న ఒంకీల వెంట్రుకలు నుదురుమీద పడి గంతులేసేవి. కళ్ళు ఎవరికేసీ చూస్తున్నట్లుగా ఉండవు. ఎంతో అమాయకంగా, దీనంగా, అర్థశూన్యంగా మెరిసి పొయ్యే కళ్ళతనివి. ఆ కనురెప్పలు? బొమ్మల్లో కూడా అంత నమ్మరాని వాటిలా ఉండవు. వాటిని కత్తిరించి నా కళ్ళకి అతికించుకుందామనుకునేదాన్ని. ఎప్పుడోకాని నవ్వేవాడు కాదు. నవ్వినప్పుడు నన్ను నేను మరిచిపొయ్యేదాన్ని. గాలిపటం కోసం అతను కొమ్మల్లో అవస్థపడు తుంటే నేను నిర్ఘాంతపోయి నిలబడిపొయ్యాను. దారం తెగి గాలిపటం ఎగిరిపోయింది. దాంతో నా మనస్సూ ఎగిరిపోయింది.

* * *

మొదట్లో అతనూ నేనూ కలిసి, రోడ్లమీద రైలాట ఆడుకునే వాళ్ళం. అతను ఇంజెను. చొక్కా పట్టుకుని వెనకాల గార్డుపెట్టెలా నేనూ. ఈల ఊదేదాన్ని; అతడు 'కొకోకొక్' అని చెవులు గింగుర్లెత్తేటట్లు కూసి, 'ఛక్ ఛక్' అని చప్పుడు చేస్తూ రెండు చేతులూ పైకీ క్రిందికీ త్రిప్పుతూ, గంతులేస్తూ లాంతరు స్తంభందాకా పరుగులెట్టేవాళ్ళం. మధ్య మధ్య నిలబడి 'గూడూర్' అని కేక వేసేవాడు. నేను 'టీ' 'సోడా' 'చుట్టా' 'సిగరెట్' అని అరిచేదాన్ని. ఇల్లా పరుగులెత్తుతూ ఆడుకోడమేకాని, ఎప్పుడూ కబుర్లు చెప్పుకొనేవాళ్లం కాదు. చాలాకాలం నుంచి కలిసివున్న వాళ్ళలాగా, క్రితం జన్మలో బాగా పరిచయం వున్నవాళ్ళ మాదిరి మాకు మాటలే కనిపించేవి కావు. మొదట్లో రైలాట ఆడుకుంటుంటే,

మా నాన్న ఆఫీసునుంచి రావడం చూసి, నేను అతని చొక్కా వొదిలేసి ఇంట్లోకి పారిపొయ్యాను. నేనింకా వెనకనున్నాననుకునే అతను 'ఛక్ ఛక్' అంటుండగా మా నాన్న వచ్చి చొక్కా పట్టుకుని 'నన్నెక్కనిస్తావా నీ రైలు?' అన్నారు.

'ఇది గూడ్సుబండి కాదు. మనుషులెక్కేది' అన్నాడు.

'ఓరి తుంటరీ!' అన్నాడు మా నాన్న. 'ఇంజన్ నీళ్ళకెడుతోంది అని వాళ్ళ ఇంట్లోకి పొయ్యాడు.

తరువాత కొన్నాళ్లు మా దొడ్లో 'రాముడూ, సీతా' ఆట ఆడుకునేవాళ్ళం. మా రామాయణంలో లక్ష్మణుడు లేడు.

'నాకు ఆ లేడిపిల్ల కావాలి' అనేదాన్ని. వెంటనే అతను చీపురుపుల్ల తీసుకుని మేకపిల్ల వెంటపడేవాడు. అది నిజంగా అందేది కాదు. ఆట మాట మరిచిపోయి, దాన్ని పట్టుకోడం కోసం వీథులన్నీ తిరిగి కొన్ని గంటలదాకా ఒచ్చేవాడు కాడు. లేడిపిల్ల చిక్కకూడదని జ్ఞాపకం ఒచ్చేది కావును, యింక రావణాసురుడి వేషం వేసేవాడు. అట్టతలకాయలు కత్తిరించి మసిబొగ్గు నీళ్ళల్లో కలిపి కోరమీసాలూ, కళ్ళూ గీసి తలకి చుట్టుకొని 'బియ్యం పెట్టు' అంటే నేను బస్తాలో బియ్యం అతని చేతుల్లో వెయ్యగానే, నన్ను లాక్కుని గడ్డివాము మీదికి తీసుకుపొయ్యేవాడు. అది రావణాసురుడి విమానంట. ఆవుదూడ గడ్డిలో ఆడుకుంటూ మాకేసి చూసేది. అది జటాయువుట. ఒకరోజున పెద్ద ఆవు మా గడ్డిమేటి దగ్గరికి చక్కా వొచ్చింది. దాని కొమ్ములు మాకు దగ్గర్లో వున్నాయి. నాకు చాలా భయమేసింది. పాలేరొడొచ్చి దాన్ని తోలేశాడు. అది దూరంగా వెళ్ళేదాకా రావణాసురుడు విమానం దిగలేదు. ఇంతవరకూ మాత్రం మావారికి తెలుసు.

* * *

మరికొన్నాళ్ళు వాళ్ళింట్లో 'మొగుడు పెళ్ళాం' ఆట ఆడుకునే వాళ్ళం. వాళ్ళింటికి పెద్దదొడ్డిలేదు. అందుచేత డాబా మీదికి చేరి మడత మంచాలు రెండువాల్చి, దుప్పట్లు చుట్టూ కిందకి లాగి మంచాలకింది చాపని ఇల్లుగా భావించేవాళ్ళం. కానీ కారప్పూస కొని లక్కపిడతలో పోసి, ఇటిక మీద పెట్టి, తంతంతా జరిపి అన్నంకింద వొడ్డించేదాన్ని. తరువాత వేటకని వెళ్ళేవాడు. పావుగంటలో వీధిలోని నల్లకుక్కపిల్లకి తాడు కట్టి తీసుకొచ్చేవాడు. 'ఇవాళ వేటనుంచి ఏం తెచ్చారు?' అని అడగ్గానే 'ఇదిగో యీ సింహపుపిల్ల వొక్కటే దొరికింది' అనేవాడు. చాపలమీద పడుకునేవాళ్ళం. నేను కాళ్ళుకూడా పిసికేదాన్ని. కాలెండర్ కాగితాలమీద చాకలిపద్దు వేసేదాన్ని. అతను నిద్రపోయినంతసేపూ కనుబొమ్మల్ని లెక్కపెట్టడమే కాని నిద్రపట్టేదికాదు. గంటలో పెద్దగాలి ప్రారంభించి కారప్పూస పొట్లాన్ని తీసుకుపోయింది. మా గుడారం కదలిపోయింది. 'అయ్యో ఇల్లు కూలింది లేవండి' అని అతన్ని లేపాను. 'పెద్ద డాబా కడదాం పద' అని మెట్లుదిగాం. మా స్థితిచూసి సింహపుపిల్లకు కోపం వొచ్చి మొరిగింది.

* * *

ఇవాళ మీ ఇంజన్ డ్రైవరు కనిపించాడు అన్నారాయన.

"...?"

'మీ గూడూర్' అని నవ్వి పిల్లాడిలాగ 'కొకోకొక్' అని కూసి చేతులు వూగించి గదిలో పచార్లుచేశారు. నాకర్థమైంది.

"ఎక్కడ?"

"ట్రాంబండిలో, ఏదో పెద్ద పరీక్షకి కట్టాట. పరీక్షకి రెండు రోజుల్లో ఢిల్లీ వెడతాడుట. అది ప్యాసైతే మంచి ఉద్యోగం దొరుకుతుందట..."

"మనింటికి రమ్మనలేకపోయ్యారా?"

"అందామనుకున్నా. ఇంతలో "నే వెడతా" అని ట్రామ్‌లోంచి దిగిపోయ్యాడు."

"మకాం ఎక్కడో?"

"ఏం చెప్పందే. బండిలో జనం మమ్మల్ని మాట్లాడుకోనిస్తేనా, కాళ్ళు తొక్కేవాడొకడూ, వాళ్ళో కూచునే దొకత్తీ..."

* * *

నా కీచర్య మళ్ళీ ఆరాటం కలిగించింది. మావారు ఏమన్నా అనుకుంటారేమో ననుకుని అల్లా సిగ్గుపడి వెళ్ళిపోయ్యాడా! కాని సిగ్గుకీ దాపరికానికీ కారణాలు లేవే. వెనకటిరోజులు నాకు మళ్ళా తెరమీద బొమ్మల్లా కనిపించేవి. బాగా చిన్నతనంలోనే నాకు పెళ్ళి స్థిరపడినరోజున కూడా నేనూ పద్మరాజూ వాళ్ళదొడ్లో చాలాసేపు కలిసి కూర్చున్నాం. నాకు పెళ్ళి అని సిగ్గుతో తలొంచుకున్నా. "భలే, భలే. నాకు కొత్త చొక్కా వొస్తుంది" అన్నాడు. పెళ్ళంటే ఏమిటో, ఎట్లాంటి త్యాగాన్ని కోరుతుందో అభిప్రాయమే లేదు మా యిద్దరికీ.

"నేనూ చేసుకుంటా పెళ్ళి, మా నాన్ననడిగి" అని మూతి బిగించి జాలిగా చూశాడు.

"నీ పల్లకీలో కూచోనా?" అన్నాడు.

"అమ్మో!"

"పోనీ పల్లకీకింద నడుస్తా. మధ్యలో ఆగినప్పుడల్లా కారప్పూస పెడతూండు, ఏం?"

ఆ అమాయకం నాకు మరుపురాదు.

మధ్యలో మేం దెబ్బలాడుకునేవాళ్ళం కూడా. ఎందుకో తెలియదు.

పొద్దున్నే నా గదిలోకొచ్చి "నీకూ నాకూ మాటల్లేవ్, తెలుసా, మా డాబామీదికి చూడొద్దు" అనేవాడు.

"ఇప్పుడెందుకు మాట్లాడావ్?" అన్నా.

"ఇక నుంచి మొదలు, ఒకటి, రెండు, మూడు –" అని బుగ్గలు చేతుల్తో కొట్టుకొని కనురెప్పలు పీక్కున్నాడు.

ఒకరోజు సాయంత్రం మాదొడ్లోకొచ్చి నా మంచానికి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

"ఓ వూళ్ళో వో అమ్మాయి వుందట" అని మొదలెట్టాడు.

"నాతో ఎందుకు మాట్లాడతావ్?"

"నీతో మాట్లాడంలేదు. ఆ గడ్డిమేటితో మాట్లాడుకుంటున్నా. ఉంటే ఏమైందిట, ఆ అమ్మాయి పెళ్ళిట. ఆపళంగా, ఆ వూళ్ళోనే ఓ అబ్బాయి వున్నాడట." నేను చెవుల్లో వేళ్ళు దోపుకున్నా, వినడానికిష్టం లేనట్టు. ఇంతలో "పద్మా" అంటూ వాళ్ళమ్మ చక్కావచ్చి మేష్టారొచ్చారని బరబరా యీడ్చుకుపోయింది.

"ఆ అబ్బాయిని వాళ్ళమ్మ ఈడ్చుకుపోయిందిట" అన్నా, అతని కథని అందుకొని పూర్తిచేస్తూ.

"మళ్ళా వొచ్చి తంతాట్టలే. ఐతే మరిచిపొయ్యాను. నాతో ఎందుకు మాట్లాడతావ్? ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు.

ఆ రాత్రే ఎనిమిదింటికి వాళ్ళ డాబామీదికి వెళ్లాను. అతను నిద్రపోతున్నాడు. చెవులో అగ్గిపుల్ల పెట్టాను. ఖంగారుపడి లేచి ఆవులించి చప్పుడుకాని చిటికలేసి, నా ముఖాన్ని తన రెండుచేతులతో దగ్గరకు లాక్కున్నాడు. మా యిద్దరి ముఖాల మధ్యా వాతావరణం గొప్ప పరిమళంతో బరువెక్కిపోయింది. అది సంపెంగ, మంచిగంధం, గులాబీ కలిపితే వొచ్చే సువాసన. ఆ దగ్గరితనం, ఆ వేడి – ఆ సౌందర్యం నే భరించలేకపొయ్యాను. ప్రతిరాత్రీ లోకంలోని కోటానుకోట్లు స్త్రీ, పురుషులూ, దేనికోసమో వెతుకుతున్నట్లు, వొకళ్ళ పెదవులకోసం వొకళ్ళు తడుముకుంటారు. ముద్దు పేరు చెప్పి, యింతమందీ వెదికేది, ఎక్కడో యథార్థమైవుండాలి! అదేమిటో నాకు తెలీదు. అతను ముద్దుకోసం నా నోరు వెదకలేదు. ఆ యథార్థం మా యిరువురి మనస్సులలోను ఆనాడు, వుండి ఉంటుంది. అప్రయత్నంగా వెనక్కిలేచి నిలబడ్డాను. తన బొటన వ్రేలుతో చూపుడు వ్రేలిని నొక్కి నా చెక్కిలిమీద కొట్టాడు. చురుక్‌మని తగిలి కొంచెం మండింది. తొందర్లోనే ఆ మంటపోయినందుకు దిగులుపడ్డాను. నా ప్రక్కనే కూర్చొని ఏవో కబుర్లు మొదలెట్టాడు. "ఆపళంగా, పల్లకీలోంచి పెద్దభూతం... అగరొత్తులు వెలిగించి చెయ్యి కాలింది..." నేను వింటూ నిద్రపొయ్యాను అక్కడే. "పువ్వులు... మాంచిమాంచి టోపీలు... పులి... ఏయ్, వూరుకో... అమ్మదొంగా" అట్లాంటి మాటలు నిద్రలో వినిపిస్తూనే వున్నాయి నాకు. నిద్రలేచి చూస్తినికదా, అక్కడలేదు. నే నింతవరకూ మళ్ళా అతన్ని చూడలేదు.

* * *

ఐదునెలలు గడిచాయి. ఆ రాత్రి ఉదయశంకర్ డాన్సు చూసి మావారు పదింటికి ఇంటికి చేరుకున్నారు.

"ఎట్లావుంది?" అన్నాను అన్నం ఒడ్డిస్తూ.

ఏం చెప్పను ఇంద్రలోకం అంటూవుంటే అల్లావుండి వుంటుంది. నిన్నుకూడ తీసుకెళ్ళాల్సింది అబ్బ, ఏం జనం తొక్కిడనుకున్నావ్. సీనుకు పొట్టిగా అచ్చు పార్వతిలా తయారై ఏం ఆడిపోయింది. నాకు నిజంగా వాళ్ళతో లేచిపోదామనిపించింది. కాని నేను వాళ్ళ ట్రూపులోకి ఆఖరికి తబలావాయించేందుకేనా పనికిరాను... అవకాయ వద్దు.. చాలు చాలు'. నేను ఈ వర్ణనలనీ, బొమ్మల్నీ చూసి వూహించుకుని ఆనందపడాల్సిందే. ఏమీ మాట్లాడలేదు.

చెయ్యి కడుక్కుంటూ అన్నారాయన "మరచిపొయ్యాను, మీ పద్మరాజు కూడా ఒచ్చాడు డాన్సుకి నాకు చాలా దూరంగా వున్నాడు. మధ్యలో నన్ను చూసి నవ్వాడు కూడా."

"ఢిల్లీ నుంచి ఒచ్చాడన్నమాట." ఏదో అనకపోతే ఎట్లా మరి!

"ఏమో? మేం మాట్లాడుకోలేదు. అతనితో అతని భార్య కూడా వుంది. తెర దిగినప్పుడల్లా ఆ అమ్మాయిని చూడడమే సరిపోయింది. హాల్లో జనానికి.

"నిజంగానా? అంత బాగుందేం?

ఆయన నవ్వుకున్నారు.

* * *

ఈ విషయం నాకుకొత్తది. పద్మరాజుకు పెండ్లవుతుందన్న సంగతి నావూహకేతట్టలేదు. అంత అందమైన పెండ్లామని వినగానే నాకు ఈర్ష్య బదులు జాలి కలిగింది. పాపం! ఆ పిల్లకి ఏం తెలుస్తుంది? అతను ఆ అమాయకత్వాన్ని గోల్పోయి, అందరిలా వ్యవహర్తగా మారిపోయి వుంటాడు. ఆరోజులు మళ్ళా జ్ఞాపకానికొచ్చి బాధ కలిగించాయి. మా చిన్ననాటి దినాల్లో సూర్యోదయమే గొప్ప అదృష్టంలా తోచేది. తెల్లవారగానే ఎంతో ఉత్సాహం, తత్తరపాటు, సంతోషం. వానకురిస్తే కాగితపు పడవల్ని నీళ్ళల్లో ఒదిలి సప్త సముద్రాలలోకి నెట్టుకుని పొయ్యేదాన్ని. ఆ గాలి, ఆ చెట్లు దుమ్ము, ఆకాశం – అన్నీ మాకోసం నిర్మించబడినట్టుగా వుండేవి. ఆ ప్రకృతికీ మాకూ ఎంతో బాంధవ్యం. ప్రతివస్తువూ, ఎప్పుడో ఎరుగున్న దానిలా తోచేది. శరీరంలో శక్తులు కదిలి నాట్యం చేసేవి. ఈ లోకంలో సమస్యలు లేవు. మా ప్రయత్నం, ఆలోచనా లేకుండానే, మాకీ ప్రపంచ రహస్యం అర్థమైంది ఆనాడు అదేమిటి? ఇంక నాకు తెలీదు.

మరిప్పుడో? పెద్దదాన్నయ్యాను. సూర్యోదయం కోసం ఆవులిస్తూ కాచుకోడం లేదు. గ్రహణంపట్టినప్పుడు తప్ప చంద్రుడిని చూడను. వేసంగి ఒచ్చిందంటే ఎంతో అవస్థ. చెమట, గజందూరంలో మనిషి వునికిని సహించలేను. చిరాకు. ఆ వీపు పేలడం ఆ తడి తువ్వాళ్లు నాకు భయమేస్తుంది. పద్మరాజుని తల్చుకుంటూనే నా ముఖంలోకి వెనకటి చక్కదనం ఒస్తుందేమోనని అద్దంలో చూసుకుంటా. కడుపులో గాభరాగా వుంటుంది. ముఖం బండబారింది. పెదవులు సుకుమారాన్ని పోగొట్టుకున్నాయి. కంటికింద బెదరించే ముడతలు, తల్లో లెక్కలేనన్ని తెల్ల వెంట్రుకలు. ఇంతే జీవితం. ఆనాడు నేనూ అతనూ కలిసి జీవించాం. ఈనాడు జీవితాన్ని ఆలోచిస్తూ, వితర్కించుకుంటున్నా. అబ్బ, భయమేస్తుంది. నాకు జబ్బుచేసి మూలుగుతుంటే ఆయన వింటూ కూర్చోడం. ఈ కక్షలు, ఈర్ష్యలు, పోటీలు, పట్టుదలల్లు – పోనుపోను, దారి సన్నపడి, ఆకాశం చీకటైపోతుంది. వెనుక తెలుసుకున్న రహస్యం మళ్లా దొరకదు. ఆ రహస్యాన్ని ఎట్లా ఆనాడు తెలుసుకున్నా కూడా చెప్పలేను.

పద్మరాజు నన్ను మోసంచేసి, తనే ఆ రహస్యాన్ని దాచుకున్నాడని నా అనుమానం. చీకట్లో కూర్చుంటే ఎవరో ప్రక్కన నిలబడినట్లు తిరిగి చూస్తా. కనురెప్పలమీద పెద్దబరువు. వెలుగు, నా కళ్ళు భరించలేవు. శాలువా కప్పేసుకుంటా, కాని ఇదంతా నా భ్రమ కావచ్చు. అతనుమట్టుకు నాలా మారి ఉండకూడదూ? గడ్డం బిరుసెక్కి, కంఠం బొంగురుపడి, అసహ్యమైన మీసాల ముక్కలు – టూత్ బ్రష్‌ని తారులో ముంచినట్లు – కుళ్ళుభావాలతో, తలనొప్పితో – అతను దేవలోకపు పురుషుడా? నా వూహ నిర్మించిన మహారణ్యంలో దోవ కనిపించడంలేదు. ఆనాటి రహస్యం తాలూకు వెలుగులు నా గుండెల్లో లేకపోలేదు. కాని అవి ఈ అనంతమైన చీకటిని వెలుగు చెయ్యలేవు. అదే నా దిగులు. ఇందులో రహస్యమైన సంతోషం, తృప్తి లేకపోలేదు.

* * *

నెల గడిచింది. ఆదివారం, మా వారు పదింటికి బజార్నుంచి ఏవో తెచ్చి, నే అక్కడ లేననుకొని డ్రాయర్లో పెట్టారు. నేను వాట్ని గురించి ప్రశ్నించలేదు.

"మళ్ళా మీ పద్మరాజు కనిపించాడు"అన్నారు. నేను డ్రాయరుకేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూశా.

"పరీక్ష ప్యాసయాట్ట రెండు నెలల్లో ఉద్యోగం ఆర్డరు వస్తుందట.."

"బాగుంది. అబ్బ, ఎంతవాడయ్యాడండి. పోనీలెండి పాపం, అదృష్టవంతుడు, పెళ్లాం కూడా వుందా?"

"అబ్బే; పుట్టింటికి పంపేశాట్ట".

"ఇప్పుడింతకీ ఎక్కడుంటున్నాడు?"

"వై.ఎమ్.సి.ఏ.లో సాయంత్రం 'టీ'కి రమ్మన్నాను. తప్పకుండా వస్తానన్నాడు. నాలుగింటికే సిద్ధం చెయ్యాలి. ఇంకా ముగ్గుర్ని కూడా పిలిచాను. ఐస్‌క్రీమ్‌కి ఆర్డరిచ్చాను. 'ఉప్మ''టీ' నువ్వే చెయ్యాలి... ఆరుగంటలకి సినిమా ప్రోగ్రాం కూడా పెట్టాం. నువ్వూ రావాలి....

'నామాటకేంలెండి.'

* * *

మధ్యాహ్నం రెండుగంటలకే ఆయన నిద్రనుంచిలేచి కాఫీత్రాగి ఎక్కడికో వెళ్ళిపొయ్యారు. మూడింటిదాకా నాకు వంటింట్లోనే సరిపోయింది. పావుగంటలో స్నానంచేసి కొత్తచీర కట్టుకొని, హాల్లోకి రాగానే నా దృష్టి డ్రాయరు మీద పడింది. లాగి చూశాను. అందులో కాగితంతో చుట్టిన అట్టపెట్టె ఉంది. విప్పి, పైకి తీసి చూశా. ఒకటి బెంగాల్ కెమికల్ వాళ్ళ "జుల్ఫీ" హెరాయిల్. నేను వెనక వాడిందే. గుప్‌మని వాసన కొడుతుంది. నాకంత ఇష్టం లేదు. రెండోది చిన్న ఆకుపచ్చరంగు పెట్టి. పైన పసుపురంగు లతలు చిత్రించి ఉన్నాయి. మధ్యలో "4711 టాస్కా" అని ఉంది. మూత తీస్తే అందులోది బొటనవ్రేలంత సైజుది సెంటుబుడ్డి. అది జర్మనీలో తయారైంది. పక్కన "దాసేగౌండర్" కంపెనీ బిల్లు కూడా ఉంది. సెంటుబుడ్డి ధర 38.00. అప్రయత్నంగా సీలుతీసి వాసనచూసి, చీరకి రాసుకున్నా. అది సంపెంగ, మంచిగంధం, గులాబీ కలిసిన వాసన. నాకు ఆనాటి పద్మరాజు ముఖంలోని పరిమళం జ్ఞాపకానికొచ్చింది. కొన్ని పరిమళాలు కొందరు వ్యక్తుల్నీ కొన్ని దృశ్యాల్నీ స్మరింపజేస్తాయి కాబోలు! హాల్లో కుర్చీలు, బల్లలు సిద్ధం చేశా. నే అల్లిన పువ్వుల గుడ్డని టేబిల్‌మీద ఉంచి పూలతొట్టిని అమరుస్తూండగా, వీధిలో అడుగుల చప్పుడు, కంఠాలు వినిపించాయి. చప్పున లోపలికి వొచ్చాను. తలుపు సందులోంచి చూస్తూనే వున్నా మావారు ఒక కళ్ళజోడు వ్యక్తిని "కమిన్ పద్మరాజు" అని కుర్చీలో కూలెయ్యడం.

నేను గదిలో కెళ్లిపోయి మంచంమ్మీద దొర్లి లోపల నవ్వు ఆగక చీర కొంగుని నోట్లో కుక్కుకున్నాను. ఆ వచ్చినాయన పద్మరాజు కాడు. అసలెక్కడా ఆ పోలికే లేదు. ఇంతలో వారు లోపలికొచ్చారు.

'లే,లే అన్నీ సిద్ధం చేశావా? నువ్వు కూడా వోసారి కనబడు' అన్నారు. నాకింకా నవ్వు ఆగడంలేదు.

"ఎందుకు నవ్వు?"

"ఈ రథాన్ని ఎక్కడనుంచి తోసుకొచ్చారు? ఈయన పద్మరాజు కాడు."

"పేరు పద్మరాజే"

"ఆ పేరు గల వాళ్ళు ఎందరుండకూడదు?"

"చంపేశావ్. ఇప్పుడొచ్చిన ప్రమాదంలేదు, కానీ మరో కొత్త స్నేహితుడు దొరికాడనుకుంటా" అని నవ్వుకొని బైటకెళ్ళిపొయ్యారు.

గంటదాకా వారి సంభాషణ వింటూనే ఉన్నాను, కళ్ళజోడు పద్మరాజు ఏదో ఆగ్రా తాజ్‌మహల్‌ను గురించిన కబుర్లు చెబుతున్నాడు. ఐదు గంటలు దాటింది. అంతా సినిమాకని ప్రయాణమయ్యారు. మా వారు హాల్లో డ్రాయరు తీసి చూడడం నే చూశాను. సెంటుబుడ్డికేసి చూసి "ఇదెవరబ్బా, విప్పింది... ఓహో నేనే తీసివుంటాను" అనుకుని, మళ్ళా అందులో పెట్టేసి వెళ్ళిపొయ్యారు.

సెంటుబుడ్డి విషయం చూస్తే ఆయనమీద నాకు చాలా కోపం వొచ్చింది. ఆయన, అతన్ని నిజంగా పద్మరాజని నమ్మి నాతో చెబుతూ వచ్చారా, లేక నన్ను మోసం చేసి, అంతా కల్పించి బాధపెట్టాలని సంకల్పించారా, నాకు తెలిసింది కాదు. నన్ను మానసికంగా శిక్షించాలని ఆయన సంకల్పమే ఐతే ఆయనే పొందారు విజయాన్ని. ఆయన్ని నమ్మాలో, నమ్మకూడదో ఎట్లా తెలుస్తుంది! పైగా పసిపిల్లాడిదగ్గర నుంచి ముసలి తాతదాకా స్త్రీని నమ్మకూడదన్న ఘోషే కదా!

* * *